

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

10. Quarta ratio principalis ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

134. Totum hoc argumentum applico ad Deum: eo modo est attributum particularis entis contractum, ac est in communi, & abstractum attributum entis ut sic: sed attributum entis ut sic non addit positivum sed negativum: ergo attributum illud contractum ad Deum non addit in Deo particularem rationem positivam: sed potius negationem particularem immediate fundatam in ipsa essentia Dei, quæ ratione suæ essentiæ fundat negationem divisionis in se, seu indivisionem.

135. Respondeo Deum ratione suæ essentiæ, & actualitatis summæ materialiter esse vnum non formaliter, quia in primo conceptu non explicatur essentia cum connatione ad divisionem in se; in secundario autem additur connatio fundata immediate in essentia.

Sed contra primo, quia hac solutione non solvis argumentum, nam eo modo constituitur particulare ens in esse vnius transcendentaliter, quoad formalitatem expressam, quo constituitur in communi ens in esse vnius transcendentalis: sed si illa connatio ut sic est positiva, & realis, non potest addi enti, quia ens est omne reale: ergo neque in Deo connatio particularis constituit ipsum in esse vnius transcendentalis, potest esse positiva, sed potius erit negatio particularis, excludens divisionem positivam: ergo quacumque à te data solutione remanet in suo robore argumentum nostrum.

136. Secundo contra te sic insurgo, quia ex sua solutione concludo vnum formaliter supra Deum addere solam negationem; nam quod materialiter est tale, fundamentaliter etiam est tale: sed Deus ratione suæ essentiæ, & actualitatis summæ est materialiter vnum: ergo fundamentaliter vnum: ergo seipso absque additione positivi est fundamentum indivisionis: sed indivisio est negatio primario relationis divisionis, secundario negationis: ergo vnitatis primario est negatio positivi, & secundario negat negationem: ergo vnitatis non est positiva formalitas: sed potius negativa, & hæc impugnatio amplius patebit ex ultimo argumento pro nostra conclusione, ubi probabitur posse dari aliquam negationem, quæ etiam si aliquo modo neget aliam, non desinat esse negatio primario, & formaliter.

137. Tertio contra, per te connatio hæc est ipsa formalitas vnius; de ipsa interrogo quid sit? nam quodcumque positivum cum habeat esse, habet etiam definitionem per quam explicetur: explica ergo mihi quid sit illa.

138. Hoc difficillimum est explicata, & sic fatetur ipse Hart. *in initio subiectionis tertie*; sed quid mirum, quod difficile explicetur quod impossibile est in se, imo quod omnino chymericum, sine fundamento, quia connatio illa videtur esse relatio, & respectus, & tunc vel realis, vel rationis; si rationis non ad rem, quia hic non interrogamus de facta constitutione vnius, uti est relatio rationis; si realis, imprimis absurdum est vnitatem ponere in respectu, quia vnum in se, & respectu sui vnum est, unde absolutum est. Deinde non potest esse realis relatio existentie terminorum realium, & positivorum respectus rationis non est ad rem, quia ens non est vnum per rationem, nec tu ponis ens adæquate distinctum ab vno, quod requiritur, quod si vnitatis consisteret in relatione rationis, quia cum ens reale non transcendat ens rationis, distingueretur adæquate ab ipso: ergo.

R. P. *Adph. de Pénafiel, Theol. Schol. Tom. I.*

Præterea si ens ratione sui determinate fundat istam connotationem, quicquid illa sit: quare non poterit determinate, & immediate fundare negationem divisionis, præsertim cum respectus hic quem nec connatio adferre videtur, supponat ens (cum hac negatione divisionis) tanquam fundamentum, quia refert ipsum ens ad divisionem, non admittendo ipsum; sed potius excludendo, & negando, ut supra ex Divo Thoma animadverti: ergo supponit ens affectum, hac negatione divisionis, ut ipsum referat ut indivisum, & excludens divisionem, quo argumento probatur in materia de Trinitate innascibilitatem, non in positivo respectu Fontanalis principij, ut sanctus Bonaventura asserit, quem sequitur Pater Vasquez; sed in negatione productionis ab alio formaliter consistere, quia videlicet hic respectus fontanalis principij, cum esset ad aliud prius, & non admittendo ipsum, sed negando, & excludendo ut constat, quia Pater æternus non admittit aliud principium prius à quo producat necessestario hic respectus Fontanalis principij, supponit in æterno Patre negationem productionis ab alio fundata immediate in ipsa paternitate divina, quare respectus Fontanalis principij, non est fundamentum negationis innascibilitatis, ipsamque præcedit.

Sed contra, negatio innascibilitatis fundamentum est respectus Fontanalis principij, ipsumque ens intelligibiliter antecedit, atque hinc concluditur patrocinantibus Doctoribus Theologis, Scotistis, & Thomistis, innascibilitatem consistere in negativo: unde si recte ponderetur huius connotationis conceptus, tanta est cum exemplo paritas, ut sine dubio impossibile sit inveniri discrimen; nam ista connotatio refert ens ad divisionem, sicut Fontanale principium ad aliud prius, & non admittendo divisionem, sed negando eam, & respuendo, sicut respectus principij primi in Trinitate refert æternum Patrem ad aliud prius principium, non admittendo ipsum, sed negando, & excludendo: ergo si respectus, & connatio primi principij in Trinitate supponit negationem productionis ab alio, ita hæc connatio entis ad divisionem, supponit in ipso ente negationem ipsius divisionis: ergo sicut ex hac ratione antecedentiæ colligit Theologus innascibilitatem non in positiva connotatione, & respectu ad aliud prius principium, sed in negatione eius consistere colligere debet metaphysicus, ex eadem ratione antecedentiæ vnitatem non in positiva connotatione ad divisionem, sed in negationem eiusdem divisionis consistere, præsertim cum ipsum ens ex se, & ex sua essentia, prout virtualiter distinguitur à differentiis, determinet hanc negationem divisionis, in quo etiam, quamvis infinito distet intervallo, aliquo modo imitatur exemplum dictum.

SUBSECTIO X.

Quarta Ratio principalis ponitur.

Quarto sic argumentor, quia si propter aliquam rationem deberet esse positivam illud, quod addit vnum, indivisio nimirum, maxime quia est negatio negationis, aliquo modo essentialiter, & negatio negationis necessario debet esse positivum: sed bene potest dari negatio negationis aliquo modo

H h 2 modo

DEPH
IN NAI
re olo
natur
DVI

modo essentialiter, quæ non sit essentialiter formaliter negatio, dum tamen non sit primario negatio negationis: ergo falsum est fundamentum. Maior est ipsa sententia aduersariorum: minor sic probatur, quia tenebræ sunt conceptus negatiuus, & cæcitas etiam: sed cæcitas est negatio tenebrarum; item negatio Dei est negatio negationis hominis, & nihilominus non sunt positiva: ergo etiam potest dari negatio negationis formalis aliquo modo, dum tamen non sit primario negatio negationis: sed primario positivi, quod autem sunt negationes negationis, sic probatur, quia hoc est verum dicere cæcitas non est tenebræ, tenebræ non sunt cæcitas: item negatio Dei non est negatio hominis, siquidem possunt separari ab eodem subiecto, imo separantur de facto, & coniunguntur, & etiam in vno subiecto, non in homine datur negatio Dei, & non datur negatio hominis, in Angelo autem reperitur negatio Dei simul cum negatione hominis: ergo vna negatio est negatio alterius, siquidem cæcitas non solum negat visum: Sed etiam negat tenebras; imo essentialiter negat tenebras, quia in primo conceptu cæcitas est negatio tenebrarum, & cæcitas vt cæcitas, & vt distinguitur à quocumque positivo, non est privatio lucis, sed visus; vnde in suo conceptu negat privationem lucis: ergo sub ultimo conceptu negationis, est negatio negationis, nec potest dici quod est positivum, quia tenebræ adæquate sunt carentia lucis; vnde adæquate est negatio: & præterea quia in negatione non datur positivum, vt pro constanti habetur apud omnes, præcipue cum vnaquæque res ex vi suæ essentia distinguitur ab alia, quia cæcitas vt cæcitas est, v.g. sine aliquo addito distincto positivo à se essentialiter, distinguitur à tenebris, vt homo sine aliquo addito distinguitur essentialiter ab equo; imo si per aliquod additum distingueretur, non esset distinctio essentialis, quæ petit necessario esse per prædicata essentialia, sed esset entitativa, & per additum, sicut homo albus distinguitur à se ipso, vt infirmo, non essentialiter, quia est per aliquod additum extra essentiam: ergo si cæcitas in quantum negatio distinguitur essentialiter à tenebris, & distinctio est negatio illius: ergo ex vi suæ essentia negat cæcitas tenebras: ergo vna negatio potest esse negatio alterius negationis, manendo in esse formali negationis.

¹⁴² Dices negationem illam, quæ constituit vnum, non quomodocumque esse negationem negationis, sed primario, & ideo esse positivum.

¹⁴³ Sed contra, quia falsum est hoc, nam negatio illa quæ formaliter constituit vnum, est primario negatio positivi, scilicet divisionis formalis, quæ divisio formaliter sumpta est relatio; relatio autem positivum quid est, & sic talis negatio primario non negat negationem: sed positivam entitatem respectus, vt nuper longe demonstratum manet.

SVBSECTIO XI.

Ultimum argumentum principale ponitur.

¹⁴⁴ **P**ater Hurtado *disp. 4. de unitate reali in met. sect. 2.* explicans quid sit indivisio, quam addit unitas supra ens, sic ait §. 46. *hinc patet quomodo unitas sit attributum entis, negatio autem quam*

dicit indivisum, non est ipsa indivisio, quia hæc est positiva vno: sed est divisio cui opponitur, sicut non tenebræ dicuntur negationem non in re, & in ipsa luce: sed in obliquo comotam, tanquam contradictorium; quia negatio sum tenebræ: sic P. Hurtado, itaque in sententia huius Authoris id cui opponitur indivisio, est contradictorium vniõnis, id est non vno, quia vt ipse Hurtado expresse docet, indivisio est positiva vno: ergo de primo ad vltimum, sequitur ex tua sententia ens vt sic esse vnum, quia dicit vniõnem: sed hoc est falsissimum: ergo falsa est tua sententia; maior est certa, vt patet ex illis verbis; negatio autem quam dicitur indivisum non est ipsa indivisio, & indivisio sunt idem: ergo si vnum constituitur per indivisionem constituetur sine dubio per vniõnem.

Minor sic probatur, quia quicquid convenit superiori, convenit omni contento sub illo; sed ens vt sic quatenus vnum, est superius respectu Dei, & creaturarum: ergo quicquid convenit enti vt sic, constituendo ipsum, convenit etiam Deo vt constituat ipsum in esse vnius: sed falsissimum est dicere Deum constitui vniõnem in esse vnius transcendentaliter: ergo falsum est dicere ens vt sic constitui in esse vnius per vniõnem, seu indivisionem positive sumptam: totus primus syllogismus est textus, innititur enim principio illo evidentissimo *dicit de omni*, id est, quicquid dicitur realiter de superiori, dicitur realiter de omni contento sub illo; vnde quia de ente dicitur quod sit verum, etiam dicitur de Deo, & creatura, & quia de homine prædicatur risibilitas, prædicatur etiam de Petro, & Paulo, &c. ergo quicquid convenit enti vt sic, constituendo ipsum in esse vnius, convenit etiam Deo, vt constituat ipsum in tali esse.

Minor secunda est manifesta, quia illi enti convenit vno, quod habuerit partes vnitatis inter se, & quod fuerit compositum: sed Deo repugnat omnino habere partes inter se vnitatis, & esse compositum realiter, vt fide catholica sanctum est: ergo repugnat Deo omnis vno realis: ergo falsissimum est dicere Deum constitui in esse vnius transcendentaliter per vniõnem realem, alius Deus non esset simplicissimus, quod est hæreticum, siquidem non quomodocumque simplex est: sed potius omni simplicitate decoratur.

Vrgetur, quia ens vt sic, abstrahit ab omni particulari ente: ergo abstrahit ab ente composito, & simplici: ergo in se neque habet compositionem neque simplicitatem, & nihilominus ens vt sic est vnum, & non præscindit ab vnitatis adæquate sumptum ens, quia vnitatis est attributum illius: ergo vnitatis vt sic, quæ est attributum entis, non est indivisio, quæ sit vno: ergo alia indivisio est qua constituit ens in esse vnius.

Dices ens vt sic non negare vniõnem, sed præscindere ab ipsa, ac proinde esse vnum. Sed contra primo, quia licet non neget vniõnem, saltem non affirmat illam, v.g. animal vt sic, licet non neget rationalitatem, nihilominus non affirmat rationalitatem, & ideo dicimus animal de se non esse hominem: tunc sic, vt detur aliquis effectus formalis positivus, necessario debet dari forma positiva talis effectus, & non sufficit ad illum præscindere à tali forma, etiam si non neget illam, quia forma est de essentia effectus formalis: sed effectus formalis non potest præscindere